

Arrest

nr. X van 13 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 juli 2016.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker vraagt voor de derde maal asiel aan. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 23 september 2011 omdat de door hem aangevoerde problemen in Sri Lanka ongeloofwaardig zijn. Zijn tweede asielaanvraag werd door de DVZ niet in overweging genomen.

2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr.

X). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3.1. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name zijn vrees dat hij gezocht wordt omwille van zijn banden met de LTTE en zijn vrees te worden gedood omdat hij Tamil is. Daarnaast zou hij in België hebben deelgenomen aan activiteiten georganiseerd door een Tamil organisatie, gericht tegen de Sri Lankaanse overheid.

Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een attest van 'Tamil Coordinating Committee', een foto en enkele prints van artikelen met foto's van betogingen.

3.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van zijn eerste asielaanvraag incorrect is en hij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in en herhalen van zijn asielmotieven en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3.2. Zo volhardt verzoeker dat hij in Sri Lanka bedreigd en lastiggevallen werd door mensen die banden hebben met LTTE, doch het louter verwijzen naar en herhalen van reeds in het kader van zijn vorige asielaanvragen ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, vermag de geloofwaardigheid ervan niet te herstellen.

3.3.3. Wat betreft zijn deelname aan demonstraties in België tegen de Sri Lankaanse regering, wijst de Raad er op dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Indien de vreemdeling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie moet met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en de vreemdeling moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in het geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden. (UNHCR, "Note on réfugié sur place claims", februari 2004).

Met betrekking tot asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) geldt een bijzondere bewijslast. Enerzijds moet verzoeker een uitgebreid, gedetailleerd en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen en anderzijds zal de beslissende instantie met een grotere dan normale gestrengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen. Indien een

asielzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging (zie UNHCR, Note on *réfugié sur place claims*, februari 2004, *Procedural aspects*) ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn ofwel omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene (standpunt UNHCR geciteerd in: *United Kingdom, Court of Appeal, Danian versus Secretary of State for the Home Department*, 28 oktober 1999, *IJRL*, 2000, 650-651).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat blijkens de bestreden beslissing en het administratief dossier verzoeker in het verleden moedwillig verwarring trachtte te scheppen. Zo diende verzoeker tijdens een gehoor in het kader van zijn huidige asielaanvraag toe te geven dat hij geen Tamil is, maar een moslim die dezelfde taal spreekt. Voorts dient erop te worden gewezen dat verzoeker louter sympathieën heeft voor de Tamil en aldus niet gelijkgesteld kan worden met een Tamil zelf die lid is van een Tamil organisatie. Gezien verzoekers beperkte rol bij de Tamil activiteiten in België (hij was een louter sympathisant en geen lid van de organisatie), is het dan ook ongeloofwaardig dat de Sri Lankaanse autoriteiten kennis zouden hebben van deze deelname, laat staan dat verzoeker gevisieerd wordt door de Sri Lankaanse autoriteiten of moet vrezen voor vervolging. Deze vaststelling klemmt des te meer gezien verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Sri Lankaanse autoriteiten stond. Verzoeker behoort niet tot de gevisieerde profielen, noch geeft hij aan dat Sri Lankaanse overheid hem niet als moslim maar als Tamil zou aanzien bij terugkeer mede gezien verzoeker nog steeds een moslimnaam draagt.

3.3.4. Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: *vreemdelingenwet*), kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Verzoeker verwijst ter zake naar informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in Sri Lanka, doch slaagt er niet in deze informatie op zich te betrekken. Het verwijzen naar algemene informatie op zich volstaat niet om het hoger beschreven risico aan te tonen. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas slaagt verzoeker daar niet in. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

3.3.5. De door verzoeker geciteerde rechtspraak van deze Raad, betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

3.3.6. Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd in het licht van artikel 48/4 §2 a) en b) van de vreemdelingenwet, mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

3.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Sri Lanka.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 juni 2016, voert verzoekende partij aan dat zij een eerste asielaanvraag indiende in 2010, een tweede werd afgewezen met een weigering in overwegingname, en een derde asielaanvraag dient zij in 5 jaar later. Zij licht dienaangaande toe dat zij 5 jaar door de Tamil gemeenschap werd opgevangen, en zij zich heeft aangesloten bij de protesten van de Tamil gemeenschap in België aangezien zij daar de steun en opvang kreeg. Zij vervolgt dat zij een *réfugié sur place* is en dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging is omwille van haar deelname aan de manifestaties in Brussel, en dit door de Sri Lankaanse overheid gekend is zoals blijkt uit de algemene informatie van Sri Lanka. Verzoekende partij is het niet eens met de stelling dat zij verwarring probeerde te zaaien door te stellen dat zij Tamil was, zij behoort tot de moslimgemeenschap in Sri Lanka die Tamil spreekt en door haar naam alleen al is het duidelijk dat zij moslim is vermits zij Mohamed heeft. Verzoekende partij besluit dat zij haar land ontvluchtte omwille van een gegronde vrees voor vervolging en dat zij niet eens terug kon keren naar Sri Lanka toen haar vader in 2010 overleed, wat voor haar een zware emotionele ervaring was.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 27 juni 2016 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich in wezen louter tot het herhalen van en volharden in haar asielrelaas, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat zij een *réfugié sur place* is en dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging is omwille van haar deelname aan de manifestaties in Brussel, wijst de Raad op hetgeen reeds in voormelde beschikking werd geoordeeld:

*“Wat betreft zijn deelname aan demonstraties in België tegen de Sri Lankaanse regering, wijst de Raad er op dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Indien de vreemdeling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een*

gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie moet met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en de vreemdeling moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in het geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden. (UNHCR, "Note on réfugié sur place claims", februari 2004).

Met betrekking tot asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) geldt een bijzondere bewijslast. Enerzijds moet verzoeker een uitgebreid, gedetailleerd en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen en anderzijds zal de beslissende instantie met een grotere dan normale gestrengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen. Indien een asielzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging (zie UNHCR, *Note on réfugié sur place claims*, februari 2004, *Procedural aspects*) ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn ofwel omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene (standpunt UNHCR geciteerd in: *United Kingdom, Court of Appeal, Danian versus Secretary of State for the Home Department*, 28 oktober 1999, *IJRL*, 2000, 650-651).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat blijkens de bestreden beslissing en het administratief dossier verzoeker in het verleden moedwillig verwarring trachtte te scheppen. Zo diende verzoeker tijdens een gehoor in het kader van zijn huidige asielaanvraag toe te geven dat hij geen Tamil is, maar een moslim die dezelfde taal spreekt. Voorts dient erop te worden gewezen dat verzoeker louter sympathieën heeft voor de Tamil en aldus niet gelijkgesteld kan worden met een Tamil zelf die lid is van een Tamil organisatie. Gezien verzoekers beperkte rol bij de Tamil activiteiten in België (hij was een louter sympathisant en geen lid van de organisatie), is het dan ook ongeloofwaardig dat de Sri Lankaanse autoriteiten kennis zouden hebben van deze deelname, laat staan dat verzoeker geïdendeerd wordt door de Sri Lankaanse autoriteiten of moet vrezen voor vervolging. Deze vaststelling klemmt des te meer gezien verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Sri Lankaanse autoriteiten stond. Verzoeker behoort niet tot de geïdendeerde profielen, noch geeft hij aan dat Sri Lankaanse overheid hem niet als moslim maar als Tamil zou aanzien bij terugkeer mede gezien verzoeker nog steeds een moslimnaam draagt."

In de mate verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat zij geen verwarring kon scheppen aangezien haar naam Mohamed is en het derhalve duidelijk is dat zij moslim is, wijst de Raad er op dat zij met dit correct argument over haar religie niet ontkracht dat zij zich tijdens haar eerste asielaanvraag voorstelde of probeerde voor te stellen als etnisch Tamil. Voorts dient te worden benadrukt dat verzoekende partij rekening dient houden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

Ook de loutere bewering dat zij niet naar Sri Lanka "kon" terugkeren toen haar vader in 2010 overleed, toont niet aan dat dit was uit vrees voor vervolging door de Sri Lankaanse autoriteiten of dat zij geïdendeerd wordt door de Sri Lankaanse autoriteiten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Sri Lanka.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS